

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 55

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 ianuarie 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 904 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	2-3	Decizia nr. 909 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă	9-11
Decizia nr. 905 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	3-5	Decizia nr. 910 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	11-12
Decizia nr. 906 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	5-6	Decizia nr. 911 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	12-13
Decizia nr. 907 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală	6-8	Decizia nr. 912 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere	14-15
Decizia nr. 908 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1200 pct. 4 și art. 1201 din Codul civil	8-9	Decizia nr. 913 din 5 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. o ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 904**

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (2) (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. în Dosarul nr. 6.809/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.809/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece sunt de natură a crea instabilitate în cadrul activității unei societăți comerciale, prin acordarea posibilității oricărei persoane interesate de a ataca în instanță hotărârile adoptate de adunarea generală a acționarilor. Se mai susține că prevederile legale criticate blochează activitatea societăților comerciale și determină îngrădirea libertății economice, în general.

În ceea ce privește art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, se arată că acesta contravine dispozițiilor art. 146 lit. d) din Legea fundamentală, deoarece, în temeiul acestora, Curtea Constituțională are competența exclusivă de a soluționa excepțiile de neconstituționalitate.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, precum și dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, potrivit cărora:

— Art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990: *„(2) Hotărârile adunării generale contrare legii sau actului constitutiv pot fi atacate în justiție, în termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, de oricare dintre acționarii care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat contra și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței.*

(3) Când se invocă motive de nulitate absolută, dreptul la acțiune este imprescriptibil, iar cererea poate fi formulată și de orice persoană interesată”.

— Art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992: *„(6) Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile”.*

Prevederile legale criticate sunt considerate a fi contrare dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 45 — Libertatea economică, în art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) privind caracterul de piață al economiei României și obligația statului de a asigura libertatea comerțului și în art. 146 lit. d) referitor la atribuția Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată următoarele:

I. Prevederile art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare, între alte dispoziții constituționale, și la cele privind libertatea economică, invocate în prezenta cauză, și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 250 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 13 aprilie 2006, Curtea, respingând excepția, a statuat că textul de lege criticat reprezintă o consacrare în plan legislativ a principiului constituțional al accesului liber la justiție. S-a arătat că reglementarea instituită de art. 132 alin. (2) și (3) din Legea nr. 31/1990 constituie o măsură de protecție a acționarilor minoritari care se consideră vătămați printr-o hotărâre a adunării generale a acționarilor contrară legii sau actului constitutiv, aceștia putându-se adresa instanței de judecată pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime.

De asemenea, în decizia menționată Curtea a apreciat că nu poate fi primită susținerea autorului excepției potrivit căreia introducerea în justiție, în mod abuziv, a unor acțiuni

în anularea hotărârilor adunării generale a acționarilor are drept scop blocarea activității societății. Aceasta deoarece, conform art. 133 din Legea nr. 31/1990, intentarea acțiunii în anulare nu este suspensivă de executare a hotărârii atacate, suspendarea executării pronunțându-se prin ordonanță președințială, cu posibila obligare a reclamantului la plata unei cauțiuni. Ca atare, asemenea prevederi reprezintă garanții procesuale de natură să evite introducerea șicanatorie a acțiunilor de anulare a hotărârilor adunărilor generale ale societăților comerciale.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că prin Decizia nr. 323 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 8 mai 2006, a statuat că aceste prevederi legale sunt norme de procedură pe care instanța de judecată este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții de neconstituționalitate ce, potrivit legii, pot face obiectul controlului exercitat de Curtea Constituțională, ca unică autoritate de jurisdicție în această materie. Procedura enunțată nu permite însă instanței judecătorești să respingă sau să admită excepția de neconstituționalitate, ci doar să se pronunțe asupra sesizării Curții Constituționale cu soluționarea acesteia.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (2) (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea comercială „Danubiana” — S.A. în Dosarul nr. 6.809/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 905

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Zsibrita Alina în Dosarul nr. 1.275/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, arătând că dispozițiile legale criticate au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 647 din 5 octombrie 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.275/59/2006, **Curtea de Apel Timișoara – Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Zsibrita Alina într-un litigiu având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă o excepție de nelegalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate, care stabilesc un termen de 48 de ore pentru motivarea recursului împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de contencios administrativ referitoare la excepțiile de nelegalitate, încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție. Se arată că termenul de 48 de ore nu asigură cunoașterea de către părți a motivării hotărârii judecătorești pronunțate, ceea ce este contrar dreptului constituțional la apărare. Totodată, se apreciază că sunt încălcate și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât în alte cauze recursul trebuie motivat în 15 zile, pe când, în cauzele ce cad sub incidența art. 4 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, recursul trebuie motivat într-un termen mult prea scurt, respectiv de 48 de ore.

Curtea de Apel Timișoara – Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează art. 4 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, text care asigură accesul concret și efectiv la un tribunal, precum și posibilitatea de a se adresa unei jurisdicții superioare. Termenul de 48 de ore este justificat din motive de celeritate a procedurii, justițiabilul având asigurată posibilitatea clară și concretă de a contesta un act ce aduce atingere drepturilor sale. În acest sens, este invocată cauza *Bellet împotriva Franței, 1995*.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se arată că textul criticat reglementează un mijloc procedural eficient pus la îndemâna persoanei pentru a putea contesta eventuala nelegalitate a actului administrativ și constituie o concretizare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție.

Totodată, se arată că dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură și au fost adoptate în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Curtea observă că, în realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției, autorul acesteia critică doar neconstituționalitatea alin. 3 al art. 4 din Legea nr. 554/2004, care are următorul cuprins: „(3) *Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în 48 de ore de la pronunțare ori de la comunicare și se judecă în 3 zile de la înregistrare, cu citarea părților prin publicitate.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil soluționat într-un termen rezonabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 647 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 14 noiembrie 2006, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale. Cu acel prilej, Curtea a constatat că textul criticat încalcă art. 21 și art. 24 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, datorită impreciziei și ambiguității ce rezultă din curgerea termenului de recurs de la pronunțare ori de la comunicare, a termenelor scurte de soluționare pe care le stabilește, precum și sub aspectul modalității de citare.

În consecință, Curtea reține că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, întrucât motivul de inadmisibilitate care determină soluția a intervenit ulterior sesizării Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Zsibrita Alina în Dosarul nr. 1.275/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 906

din 5 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „JGV Rocriș” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 2.456/2006 al Judecătoriei Alexandria.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.456/2006, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „JGV Rocriș” — S.R.L. din Alexandria.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, dacă ulterior termenului de 15 zile în care contravenientul poate formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției acesta descoperă elemente care demonstrează netemeinicia actului

constatator și pe care din motive obiective nu le-a putut cunoaște în acest termen, nu mai are posibilitatea de a se adresa instanței de judecată, procesul-verbal beneficiind de o prezumție absolută de adevăr. În aceste condiții, se îngrădește liberul acces la justiție și se restrânge exercițiul dreptului la acțiune în instanță, termenul de doar 15 zile fiind disproporționat în raport cu interesul ocrotit.

Judecătoria Alexandria apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materia liberului acces la justiție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2001 nu contravin prevederilor constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, potrivit căruia „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia*“.

Autoarea excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 53 care reglementează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 instituie termenul de 15 zile pentru exercitarea plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, care începe să curgă de la data când contestatorul a luat cunoștință de procesul-verbal, prin înmânare sau comunicare.

În această materie, ca de altfel oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării

dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind, astfel, abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale tuturor părților. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea unui eventual litigiu cu celeritate, în absența acestuia plângerea putând fi formulată oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-un proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii prevăzute de lege.

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*“, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a cererilor de chemare în judecată. Prin urmare, termenul procedural instituit de textul de lege criticat reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate mai sus.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „JGV Rocriș” — S.R.L. din Alexandria în Dosarul nr. 2.456/2006 al Judecătoriei Alexandria.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 907

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Barbu Dănescu în Dosarul nr. 6.234/2005 al Judecătoriei Slobozia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, arată că partea Marin Florea a depus la dosar o cerere de

amânare a cauzei, cu motivarea că nu a avut timpul necesar angajării unui apărător, în raport de data la care a luat cunoștință de termenul de judecată.

Ministerul Public se opune cererii formulate, apreciind că aceasta este neîntemeiată.

Curtea, având în vedere data îndeplinirii procedurii de citare a părții Marin Florea, respinge cererea de amânare a cauzei formulate de acesta.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, solicitare care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.234/2005, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Barbu Dănescu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece nu prevede, și pentru procuror, cazurile de incompatibilitate reglementate pentru judecători de art. 47 alin. 2 și art. 48 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală. Se arată că, în cauză, atunci când instanța a pus în discuția părților legalitatea sesizării sale, din partea Ministerului Public a participat procurorul care a întocmit rechizitoriul prin care inculpatul a fost trimis în judecată. Față de această situație, autorul excepției își exprimă neîncrederea cu privire la imparțialitatea acestui procuror, care participă la ședința de judecată și pune concluzii asupra legalității actului de sesizare, act pe care tot el l-a întocmit, respectiv confirmat.

Judecătoria Slobozia consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat este în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu aduce atingere dispozițiilor constituționale privind rolul Ministerului Public.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală, referitor la *„incompatibilitatea procurorului, a organului de cercetare penală, a magistratului-asistent și a grefierului”*.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, dispozițiile criticate au fost modificate prin art. I pct. 25 din Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, păstrându-se însă soluția legislativă de principiu criticată de autorul excepției. Așa fiind, prin prezenta decizie, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală în actuala redactare, potrivit căruia: *„Dispozițiile privind cazurile de incompatibilitate prevăzute în art. 48 alin. 1 lit. b) — i) și alin. 2 se aplică procurorului, persoanei care efectuează cercetarea penală, magistratului-asistent și grefierului de ședință.”*

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 131 alin. (1) privind *„Rolul Ministerului Public”*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală nu aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 131 alin. (1), potrivit cărora: *„În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.”* Dimpotrivă, reglementând o serie de cazuri de incompatibilitate a procurorului, textul de lege criticat stabilește remedii procesuale prin intermediul cărora se înlătură suspiciunile care planează asupra obiectivității și imparțialității reprezentantului Ministerului Public în cauzele concrete în care acesta participă.

De altfel, ceea ce se solicită în realitate este completarea textului de lege ce face obiectul excepției, în sensul reglementării și a altor motive de incompatibilitate a procurorului decât cele expres prevăzute de acesta. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 *„[...] se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Barbu Dănescu în Dosarul nr. 6.234/2005 al Judecătorei Slobozia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 908

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1200 pct. 4 și art. 1201 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1200 pct. 4 și art. 1201 din Codul civil, excepție ridicată de Gabriela Vasilescu în Dosarul nr. 1.918/2006 al Judecătorei Buftea.

La apelul nominal răspund, personal și asistate de avocat, părțile George Valentin Bădiță și Georgiana Bădiță, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, apărătorul părților prezente solicită respingerea excepției, arătând că, de fapt, invocarea excepției se întemeiază pe nemulțumirea unui justițiabil care nu mai are alte căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, definitivă și irevocabilă, precum și posibilitatea de a introduce o altă cerere de chemare în judecată, având același obiect, aceeași cauză și aceleași părți. Solicită cheltuieli de judecată pentru care prezintă chitanțe fiscale.

Cu privire la solicitarea privind acordarea cheltuielilor de judecată, formulată de apărătorul părților prezente, Curtea constată că nu poate fi primită, întrucât aceasta urmează a fi soluționată de instanța care judecă procesul în fond, singura în măsură să aprecieze quantumul integral al acestora și repartizarea lor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.918/2006, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1200 pct. 4 și art. 1201 din Codul civil**, excepție ridicată de Gabriela Vasilescu într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în grănițuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia, susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin art. 21 din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât „lipsește justițiabilul de dreptul de a-i fi examinată cauza sub aspectul verificării titlului său de proprietate în raport cu cel al părților”. Autorul excepției susține că este încălcat și art. 44 din Legea fundamentală, deoarece cele două texte de lege criticate „nu-i permit recunoașterea dreptului său de proprietate”.

Judecătoria Buftea apreciază excepția ca neîntemeiată, arătând, în acest sens, că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și nici celor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și de o instanță imparțială și independentă, atâta timp cât în litigiul dedus judecării sunt respectate principiile de drept civil.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, întrucât prin aceste norme legiuitorul a avut în vedere asigurarea securității și stabilității raporturilor juridice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 1200 pct. 4 și art. 1201 din Codul civil, prevederi ce au următoarea redactare:

— Art. 1200 pct. 4: *„Sunt prezumții legale acelea care sunt determinate special prin lege, precum:*

[...];

4. puterea ce legea acordă autorității lucrului judecat.“

— Art. 1201: *„Este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate.“*

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 21 — Accesul liber la justiție și art. 44 — Dreptul de proprietate privată. Este invocată și încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1200 pct. 4 și art. 1201 din Codul civil, excepție ridicată de Gabriela Vasilescu în Dosarul nr. 1.918/2006 al Judecătorei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 909

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 1 din Codul de

procedură civilă, excepție ridicată de Asociația „Concordia“ din Corbu de Jos în Dosarul nr. 12.996/2005 al Judecătorei Constanța.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât critica vizează modificarea și completarea textului de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 12.996/2005, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Asociația „Concordia“ din Corbu de Jos.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, în concordanță cu prevederile Legii nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic și ale Statutului profesiei de consilier juridic, se impune completarea expresă a dispozițiilor art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă cu cazul în care procura dată unui consilier juridic să fie certificată potrivit legii menționate. Or, în redactarea actuală, textul procedural face o discriminare între cele două profesii juridice, cea de avocat și cea de consilier juridic, ce generează o inegalitate de tratament în fața instanțelor judecătorești și îngreuește exercitarea dreptului consilierului juridic de a profesa.

Judecătoria Constanța apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, posibilitatea reprezentării părții prin consilier juridic fiind reglementată de alin. (4) al art. 68 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia, „dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că Legea nr. 514/2003 are caracter special în raport cu dispozițiile Codului de procedură civilă, normele generale de drept urmând a se completa cu cele speciale, nefiind necesară preluarea expresă a acestora. Prin urmare, textul de lege criticat este în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Procura pentru exercițiul dreptului de chemare în judecată sau de reprezentare în judecată trebuie făcută prin înscris sub semnătură legalizată; în cazul când procura este dată unui avocat, semnătura va fi certificată potrivit legii avocaților.*“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor, ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 124 alin. (1) și (2) cu privire la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că posibilitatea reprezentării părții prin mandatar este prevăzută de art. 67 și 68 din Codul de procedură civilă, care stabilesc condițiile de exercitare a acestui mandat. Aceste condiții, precum și limitele în care poate fi exercitat mandatul, inclusiv posibilitatea mandatarului de a pune sau nu concluzii în instanță în numele părții, reprezintă opțiuni ale legiuitorului care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește regulile privind procedura de judecată. Astfel, dispozițiile art. 68 alin. 1 din cod trebuie coroborate cu cele ale alin. 4, care prevăd posibilitatea mandatarului care are calitatea de consilier juridic de a pune concluzii în fața instanței, precum și cu dispozițiile art. 4 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 5 decembrie 2003, potrivit căroră „*Consilierul juridic în activitatea sa asigură consultanță și reprezentarea autorității sau instituției publice în serviciul căreia se află ori a persoanei juridice cu care are raporturi de muncă, apără drepturile și interesele legitime ale acestora în raporturile lor cu autoritățile publice, instituțiile de orice natură, precum și cu orice persoană juridică sau fizică, română sau străină.*“

Curtea observă că, întrucât neconstituționalitatea nu este dedusă din contrarietatea art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă cu prevederile Legii fundamentale, ci dintr-o pretinsă lacună a celui dintâi, iar restabilirea concordanței dintre Constituție și lege, într-o atare situație, ar presupune înlăturarea acesteia prin completarea reglementării, critica cu un atare obiect excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*“

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Asociația „Concordia” din Corbu de Jos în Dosarul nr. 12.996/2005 al Judecătorei Constanța.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 910

din 5 decembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1)
din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 16.033/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 16.033/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Șerban Simedrea în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional deoarece, „în situația în care o curte de apel este acționată în judecată într-o acțiune civilă [...], curtea de apel are același regim juridic precum o primărie comunală, competența de instanță de fond revenind

tribunalelor. Cum tribunalele fac parte dintr-o circumscripție a unei curți de apel, judecătorii de tribunal sunt, într-o formă sau alta, oficial sau neoficial, subalternii judecătorilor curților de apel. Se ajunge astfel la situația paradoxală în care inferiorii judecă superiorii”, ceea ce, în opinia autorului excepției, aduce atingere independenței și imparțialității instanței, ca dimensiuni ale dreptului la un proces echitabil.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sunt în conformitate cu normele constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat este în deplină concordanță cu prevederile art. 124 alin. (3) din Legea fundamentală, potrivit cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 35 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea

judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, potrivit căruia: „Curțile de apel sunt instanțe cu personalitate juridică, în circumscripția cărora funcționează mai multe tribunale și tribunale specializate, potrivit anexei nr. 1 care face parte integrantă din prezenta lege”.

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Textul de lege criticat instituie unele reguli de organizare a curților de apel, care nu sunt de natură să aducă atingere dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, organizarea prin lege a instanțelor judecătorești (Înalta Curte de Casație și Justiție, curți de apel, tribunale, tribunale specializate, instanțe militare, judecătorii) și stabilirea competenței acestora nu implică o

subordonare a judecătorilor de la instanțele de fond față de judecătorii de la instanțele de control judiciar. De asemenea, faptul că, potrivit art. 35 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, în circumscripția fiecărei curți de apel funcționează mai multe tribunale și tribunale specializate nu înseamnă că judecătorii de la aceste tribunale sunt subordonați celor de la curtea de apel din circumscripția de care aparțin.

Așa fiind, contrar susținerilor autorului excepției, art. 35 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 nu îngrădește dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia, în acest cadru, de toate garanțiile care caracterizează dreptul la un proces echitabil și, de asemenea, nu încalcă principiile imparțialității și independenței justiției, consacrate de art. 124 din Legea fundamentală. Aceste principii constituționale guvernează, de altfel, întreaga organizare judiciară, astfel cum se prevede chiar în preambulul Legii nr. 304/2004, respectiv: „Organizarea judiciară are [...] ca obiectiv de bază asigurarea respectării dreptului la un proces echitabil și judecarea proceselor de către instanțe judecătorești în mod imparțial și independent de orice influențe extraneae”.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Șerban Simesedrea în Dosarul nr. 16.033/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 911

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cominco” — S.A. din București în Dosarul nr. 26.001/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 august 2006, pronunțată în Dosarul nr. 26.001/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cominco” — S.A. din București într-un litigiu având ca obiect soluționarea unei cereri de ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textul legal criticat nu îndeplinește condițiile de claritate și previzibilitate, astfel cum sunt ele consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și nu oferă criterii suficiente pentru obligarea reclamantului la plata cauțiunii. De asemenea, se arată că

art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 acordă instanței posibilitatea de a suspenda hotărârea adunării generale a acționarilor fără a obliga reclamantul la plata cauțiunii, or, dacă aceasta se stabilește, nu are în vedere un criteriu legal, ci unul arbitrar, ceea ce este de natură a încălca dreptul de proprietate al acționarilor majoritari. În opinia autorului excepției, se creează, astfel, un regim privilegiat acționarilor minoritari, care pot exercita acest drept legal în scop pur șicanatoriu.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că procedura suspendării hotărârii adunării generale este una contencioasă, fiind un mijloc simplu, rapid și eficient aflat la îndemâna acționarului prin care acesta poate cere suspendarea, în mod provizoriu, a activității ilegale a adunării generale. Se mai consideră că plata unei cauțiuni se impune numai în situația în care din hotărârea adunării generale nu rezultă, în mod evident, nelegalitatea ei, aspect ce poate fi apreciat în concret numai de instanța de judecată. Totodată, se mai susține că rolul cauțiunii este acela de a garanta plata eventualelor daune dacă acțiunea în anulare va fi respinsă, astfel încât textul de lege criticat nu lasă loc arbitrarului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Totodată, se arată că prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție, invocate în susținerea excepției, nu au incidență în cauză.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cominco” — S.A. din București în Dosarul nr. 26.001/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. Deși instanța de judecată, dintr-o eroare materială, a sesizat Curtea Constituțională cu dispozițiile art. 132 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, Curtea observă că, astfel cum rezultă din motivarea excepției, precum și din considerentele încheierii de sesizare, obiect al excepției, în realitate, îl constituie dispozițiile art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, care au următorul cuprins:

„(2) *Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauțiune.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea, prin deciziile nr. 209 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 22 iunie 2005, nr. 488 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 10 noiembrie 2005, și nr. 533 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 9 august 2006, a statuat că dispozițiile art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 sunt constituționale.

Prin aceste decizii, Curtea a reținut că reglementarea criticată reprezintă o normă de procedură a cărei stabilire este, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, de competența autorității legiuitoare.

Totodată, Curtea a constatat că textul legal contestat permite instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii de suspendare a hotărârii adunării generale contestate și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale. Depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii acțiunii în anulare a hotărârii luate de adunarea generală a acționarilor, partea interesată va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite datorită întâzierii executării hotărârii respective.

Soluțiile și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Cu privire la invocarea în susținerea excepției a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, nepunându-se problema, în acest caz, a aplicării prioritare a vreunui tratat internațional privind drepturile omului față de dreptul intern.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 912

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 288/F/CA/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 august 2006, pronunțată în Dosarul nr. 288/F/CA/2006, **Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că, în urma controlului efectuat de inspectorii Autorității Rutiere Române, se întocmește o notă de control prin care se constată săvârșirea unei abateri de la reglementările legale în vigoare, în baza căreia autoritatea emite o decizie de suspendare a unei copii conforme cu exemplarul original al licenței de transport eliberate pentru vehiculul rutier deținut de operatorul de transport rutier și utilizat la operațiuni de transport rutier. Textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale invocate, întrucât, deși potrivit art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 decizia poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, măsura suspendării copieii conforme cu exemplarul original al licenței de transport își produce în continuare efectele, ceea ce este de natură a produce grave prejudicii operatorului de transport.

Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată și arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 prevede posibilitatea operatorului de transport de a se adresa cu plângere instanțelor de contencios administrativ, odată cu cererea de chemare în judecată putând solicita și suspendarea executării actului administrativ.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 nu contravin prevederilor constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 102/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 9 mai 2006, potrivit căruia *„Copia conformă a licenței de transport se suspendă de către autoritatea competentă în cazul săvârșirii unor abateri grave sau repetate de la reglementările în vigoare privind transportul rutier și/sau protecția mediului.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 52 care reglementează dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate instituie o sancțiune aplicabilă operatorilor de transport rutier public de către autoritatea competentă în cazul săvârșirii unor abateri grave sau repetate de la reglementările în vigoare privind transportul rutier și/sau protecția mediului. Astfel, art. 20 alin. (2) prevede măsura suspendării copieii conforme cu exemplarul original al licenței de transport pentru vehiculul rutier deținut de operatorul de transport rutier și utilizat la operațiuni de transport rutier în cazul în care organele competente constată încălcarea dispozițiilor legale în domeniu.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 21 și art. 24 din Constituție, Curtea reține că, în măsura în care, potrivit art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, actul administrativ emis de autoritatea competentă poate face obiectul unei plângeri adresate instanței de contencios

administrativ, persoana vătămată are posibilitatea de a contesta legalitatea și oportunitatea respectivului act.

În aceste condiții, Curtea consideră nefondată susținerea autorului excepției potrivit căreia, sub imperiul reglementării deduse controlului, măsura suspendării copiei conforme cu exemplarul original al licenței de transport scapă controlului instanțelor, contravenind astfel dispozițiilor referitoare la accesul liber la justiție sau la dreptul persoanei la apărare, câtă vreme Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, la ale cărei dispoziții face trimitere ordonanța criticată, prevede la art. 14 alin. (1) că, „În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, o dată cu sesizarea,

în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond.” Această măsură reprezintă o garanție pentru persoana vătămată în ceea ce privește evitarea eventualelor pagube suferite ca urmare a executării actului administrativ pretins a fi nelegal și, în consecință, Curtea nu poate reține în niciun mod critica autorului excepției în raport cu dispozițiile art. 52 din Constituție care reglementează dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 288/F/CA/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 913

din 5 decembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. o¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. o¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Grupul Doi Internațional” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.164/310/2006 al Judecătoria Sinaia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.164/310/2006, **Judecătoria Sinaia a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. o¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Grupul Doi Internațional” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării cererii în anulare formulate în contradictoriu cu Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” — Sucursala pentru reprezentare și protocol Sinaia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2) din Constituție, întrucât „acțiunile de emiteră a somației de plată, care întotdeauna au caracterul unor cereri sau acțiuni evaluabile în bani, sunt taxate potrivit art. 3 din Legea nr. 146/1997, care se referă la acțiunile și cererile neevaluabile în bani”.

Judecătoria Sinaia apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că procedura somației de plată este o procedură specială pusă la îndemâna creditorului care deține o creanță certă, lichidă și exigibilă, constatată printr-un înscris ori determinată potrivit unui statut, regulament sau altui înscris însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații. Fiind o procedură specială ce are ca scop punerea la îndemâna creditorului a unei căi facile pentru obținerea titlului executoriu, ea este supusă regulilor speciale prevăzute de lege inclusiv în ceea ce privește taxa judiciară de timbru.

Legiuitorului are opțiunea de a determina cererile pentru care trebuie achitată taxa de timbru, precum și cuantumul acesteia, fără a se încălca prin aceasta dispozițiile constituționale privind egalitatea în fața legii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. o¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, dispoziții introduse prin Ordonanța Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 742/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001.

Textul de lege criticat are următorul conținut:

Art. 3 lit. o¹): „Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel: [...]”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. o¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Grupul Doi Internațional” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.164/310/2006 al Judecătoriei Sinaia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5948368150324